

Knack Magazine Online and in Print. Article appeared 23 May, 2007

http://www.knack.be/blog/blog.jsp?siteID=71&blogartID=127§ionID=19&RMG_CURRENT_PAGE_71_19=2&mwebtag=BLOG/Media%20en%20Cultuur#2089

Complexe tentoonstellingen met een visie in het Van Abbemuseum in Eindhoven ***

Een bezoek aan het Van Abbemuseum in Eindhoven is in vergelijking met onze musea altijd een trip waaraan je uren kijk- en ander plezier beleeft. Onder de noemer *Plug In* weet de flamboyante directeur Charles Esche de prachtige collectie op een permanente manier te re-activeren. Esche nodigt telkens gast-curatoren uit die vanuit een afstandelijke positie de collectie tonen en confronteren met kleine ingrepen en bijkomende presentaties. Momenteel kun je in Eindhoven genieten van extensies, zoals met Bruce Nauman en Sean Snyder. In de architecturaal bijzonder mooie 'oud-bouw' van het museum organiseert Charles Esche de tijdelijke tentoonstellingen. Die vallen op door keuzes die niet als 'vanzelfsprekend' moeten worden omschreven. De politieke lijn van Charles Esche is klaar en duidelijk: hij toont die kunst die op een of andere manier een brede voeling houdt met het reilen en zeilen binnen de samenleving. Het is een moedig standpunt waar vele andere curatoren de neus voor ophalen.

Bij de vier tentoonstellingen die onlangs werden geopend, gaat vooral de bijdrage van de Israëliische filmmaker Avi Mograbi (1956) door merg en been. Het begint allemaal met een dubbelzijdige videoprojectie *Reliëf*, die herinnert aan het permanente conflict tussen Palestijnen en Israël in het Midden-Oosten. Een zeil in pixels hangt als extract uit de video tegen de gevel van het museum. De film *Avenge but one of my eyes* is de meest aangrijpende, waarin vooral het concert opvalt van een ultrarechtse punkrockband die het aanwezige publiek aanzet tot revanche op de Palestijnen. Benauwend is de manier waarop de overjarige, Joodse rockzanger de menigte opzweept met niet mis te verstane oorlogstaal. Wat verderop in deze film wordt een moeder met kleine kinderen getoond, oog in oog staan met een pantserwagen van het oppermachtige Israëliische leger. Avi Mograbi maakt geen zuivere reportages, hier en daar dropt hij fictie in zijn films. Zoals de actrice die over de wandaden van haar man vertelt, verhalen die achteraf gezien toch de waarheid waren. Dit soort films komen soms heel dicht in de buurt van de reportages die we op tv zien, maar Avi Mograbi is een filmmaker die met prachtige *cadrages*, close-ups en perfecte doseringen van licht het beeld meer doet spreken dan een doordeweekse reportage kan.

Andere koek is de expo van de Tsjech Pavel Büchler (1952), die al een hele tijd in Londen leeft en werkt. De tentoonstelling oogt droog en is moeilijk verteerbaar, in die mate dat de kunstenaar de bezoeker overdondert met talloze ingelijste brieven, die de ziel van Kafka lijken te huizen. Büchler meet zich een hermetische beeldtaal aan, waar zelfs de schrijver van dienst van het museum niet echt goed raad mee weet. Een foto, *Lime Tree*, uit 1980 toont een bladerloze boom waarvan een tak is afgeknakt waaraan wel nog blaadjes hangen. Het is een mooi beeld dat nauw

aansluit bij de situatie van de kunstenaar die als geëmigreerde Tsjech geen vaderland meer heeft. Naast de vele brieven zijn tal van video's te zien die refereren aan bijvoorbeeld de lancering van Apollo 11 en aan Samuel Beckett. Heel mooi is de 16mm-film *The Moth and the Lamp*. Een mot vliegt rakelings langs een gloeiende lamp, een sterk beeld dat blijft nazinderen. Ten slotte zijn in de zalen 23 schilderijen te zien, samengesteld met verfresten afkomstig uit het afval van een kunstacademie.

Phillip van den Bossche - die binnenkort als kersverse directeur het PMMK in Oostende wat meer op de kaart zal zetten - zwaait hier in Eindhoven als curator af met twee presentaties. Eerst is er de tentoonstelling met de Amerikaanse Frances Stark (1967), die een intimistische tentoonstelling afleverde vol broze poëzie en knipoogjes naar de moeilijke situatie van de vrouw als moeder en kunstenaar. De titel van deze tentoonstelling, *The Fall*, verwijst naar de gelijknamige avant-gardierockband en naar een verborgen passie van Phillip van de Bossche voor alternatieve rockmuziek. Haar werk schippert tussen tekst en beeld - ze knipt en plakt en maakt beelden met opeengestapelde blokjes tekst. Het ziet er fraai uit en doet denken aan een feministische variant op de popart. Dit poëtische werk verzuipt een beetje in de overheersende witte context van de grote zalen van het Van Abbe.

Een ander project is *Can Control 3: Eindhoven (temporary empire)* van Kim Schoenstadt, die leeft en werkt in Los Angeles. Ze maakte een indrukwekkend muurwerk met doeken in het oog van het museum. Dat is de gebogen ruimte die is afgesloten met een glazen wand en de verbinding maakt met het café. In dit aquarium hangen tal van doeken die op het eerste gezicht chaos voorstellen. Niets is minder waar... Kim Schoenstadt maakte dit project in vier stappen. Eerst vroeg ze aan haar vrienden en aan de vrienden van het Van Abbemuseum haar een woord of een teken te sturen. Daarna maakte Kim met zwarte tape tekeningen die verwijzen naar de modernistische architectuur en naar het Van Abbe-ontwerp van architect Abel Cahen. Een derde stap was het uitnodigen van lokale kunstenaars uit Eindhoven om op basis van haar instructies het werk te helpen uitvoeren. Het laatste werk was het verwijderen van de tape, zodat diep in de gestructureerde chaos van kleur een witte architectuur zichtbaar werd die 'een nieuwe orde' in het werk brengt. Het artistieke proces van dit complexe werk kun je volgen via haar site www.flickr.com/photos/ksprojects. Het is gewoonweg een spetterend schouwspel, waaraan ook bevriende kunstenaars van Kim Schoenstadt hun steentje bijdroegen. Lawrence Weiner stuurde haar het statement *there is no need for anonymity*; John Baldessari gaf haar een 'neus' en de schilder David Reed bedacht Kim met een geschilderde verfstrook. Het is een werk waarin architectuur en talloze verwijzingen naar kunst in elkaar vervloeien tot een heerlijke apotheose van 'hedendaagsheid'. Het feit dat dit werk als een 'teamwork' tot stand kwam, laat de kunstenaar Kim Schoenstadt ook als een architect uit de verf komen...

Pavel Büchler, Avi Mograbi, Frances Stark en Kim Schoenstadt, nog tot 2 september (van dinsdag tot zondag van 11.00u tot 17.00u, en op donderdag tot 21.00u) in het Van Abbemuseum, Bilderdijklaan 10 in Eindhoven. www.vanabbemuseum.nl **Luk Lambrecht**

Translation of last paragraph by Marjon Fliterman

Another project is “Can Control 3: Eindhoven (temporary empire)” of Kim Schoenstadt who lives and works in Los Angeles. She made an impressive wall painting with canvas in the “eye” of the museum. This is the curved space which is closed with a wall of glass and connects the museum with the café. In this “aquarium” a lot of works are shown which performs a chaos on the first face.

Kim Schoenstadt created her work in four parts. Firstly she asked her friends and the “friends” of the Van Abbemuseum to send in a word, shape or symbol. After that she made a drawing with black tape containing references to the modernist architecture and to Abel Cahen’s design of the museum.

A third step was to invite local artists from Eindhoven to help her with the execution of the received instructions. The last step was to remove the tape, to reveal a “white” architectural process which makes order out of the work. The artistic process of this complex work is captured in her site:

<http://www.flickr.com/photos/ksprojects>.

It is simply a splashing show with cooperation of artists friends of Kim Schoenstadt. Lawrence Weiner send her the statement “there is no need for anonymity”; John Baldessari gave her a “nose” and the painter David Reed remembered her with a painted paint strip. It is a work in which architecture and many references to art swarm to a fantastic apotheosis of contemporarism.

The fact this this work was developed as a “team work” expresses Kim Schoenstadt also a “architect”.....